

znanstveno delo, vredno pozornosti naših največjih umov. Slej ko prej naj bi se temu predano posvetili tudi svetovni učenci.

Kakšne so značilnosti pravega služilca?

Te značilnosti lahko zlahka in na kratko opišemo. Niso ravno to, kar si mnogi mislijo. Ne govorim o zahtevah, ki jih je treba izpolniti za vstop na Pot Učenstva ali na Pot Preizkušenj. Te so dobro znane. So jeklena pravila duhovnega življenja in večini aspirantov predstavljajo bojišče oziroma Kurukšetra. Tu nas zanimajo tiste kvalitete, ki vzniknejo, ko človek dela pod impulzom Zakona Služenja. Pojavile se bodo, ko bo dejansko postal kanal za življenje duše. Takrat bodo njegove osrednje značilnosti tri:

1. Kot bi si lahko mislili, bo zanj značilna kvaliteta *neškodljivosti* in aktivno izogibanje tistih dejanj in govora, ki bi lahko škodovali oziroma povzročali kakršnekoli nesporazume. Z nobeno besedo, predlogom, vpletanjem, zbadanjem ali izražanjem nezadovoljstva ne bo škodoval svoji skupini. Pazite, nisem dejal, da »ne bo škodoval nekemu posamezniku«. Tisti, ki delajo pod Zakonom Služenja, ne potrebujejo opominjanja, naj ne škodijo posameznikom. Pogosto pa jih je treba opomniti, naj ob obilni duhovni stimulaciji in intenzivni aspiraciji izražajo tudi skupinsko neškodljivost.
2. Druga značilnost je *pripravljenost, da drugi služijo tako, kot jim to najbolj odgovarja*, z zavedanjem, da mora življenje, ki teče skozi posameznega služilca, najti svoje lastne kanale in izlive ter da je preusmerjanje teh tokov lahko nevarno in lahko prepreči zeleno služenje. Služilec bo deloval v dveh smereh:
 - I. Pomagal bo drugim, da »stojijo v duhovnem bitju« tako, kot se je sam naučil stati.
 - II. Pomagal bo posameznikom, da na izbranem področju služijo tako, kot želijo, in ne tako, kot se zdi prav drugim ali njemu.

[132]

Na tem mestu pa moram dodati še nekaj. Osrednja naloga teh, ki delajo pod Zakonom Služenja, ni ukvarjanje s tisto prej omenjeno skupino v svetu, ki deluje na podlagi učinkov splošnega odziva. Te učinke se da zlahka usmerjati v tiste množične aktivnosti, ki se izražajo kot človekoljubna prizadevanja, izobraževalni eksperimenti ali družbeno koristno delo. Tistih, ki se odzivajo na ta način, je mnogo, in na ta način izražena volja do služenja ne potrebuje dodatne spodbude. Lep primer tega je izjemen odziv na številne nedavne dobrodelne kampanje. A novi tip služilca se s svojimi prizadevanji posveča tistim, ki vzpostavljajo stik z dušo in ki so zato zmožni delovati pod novim uveljavljajočim se Vodnarjevim Zakonom. To zadeva zmožnost, da stoji ne le v duhovnem bitju, temveč tudi *skupaj* z drugimi, in da z njimi sodeluje subjektivno, telepatsko in sintezno. Pomembno se je zavedati te razlike, saj zlahka svoj trud nesmiselno posvečamo aktivnostim, ki jih že dodobra obvladujejo drugi, za to povsem usposobljeni.

- [133] 3. Tretja značilnost novega služilca je *radost*. Ta izpodrine kritizem (ta strašni povzročitelj bede) in je *tišina, ki zveni*.

Pretehtajte zadnje besede, saj njihovega resničnega pomena ni možno ubesediti, temveč je zaznaven le skozi življenje, predano novim ritmom in služenju celoti. Takrat bo zares možno občutiti pravi pomen »zvenenja radosti« in »radostnega zvenenja«.

Kakšen učinek ima služenje na um, čustva in eterično telo?

Treba je pomniti, da bodo na podlagi opazovanja učinkov znanstveniki v prihodnosti potrdili dejanski obstoj notranjega vzroka, notranje resničnosti oziroma jaza ali duše. Videli smo, da služenje ni enostavno le aktivnost nekega posameznika ali skupine, ki z dobrim namenom skuša pomagati nekemu ali neki skupini. Služenje samo je dejansko rezultat silnega notranjega dogajanja, in ko ta obrodijo sadove, se, kot boste videli, iz njih razvijejo

številni ustvarjalni sekundarni vzroki. Ti se kažejo predvsem kot sprememba v nižji zavesti, kot preusmerjanje proč od stvari osebnostnega jaza in k širšim zadevam skupine; to je dejanska in izrazita preusmeritev, ki se kaže kot moč spreminjanja okoliščin (z ustvarjalno aktivnostjo) in je odraz prisotnosti nečesa dinamično novega. Ko se to notranje dogajanje stabilizira in se razvije v ustaljeno notranje stanje, človek omenjene spremembe začne izražati bolj redno in vse pogosteje, učinki v osebnost stekajočih se novih sil, ki jih bo kasneje uporabil v ustvarjalne namene, pa so razvidni znotraj vseh treh teles. Tako si pravi služilec izoblikuje svoja orodja za služenje in odtlej lahko njegovo ustvarjalno delovanje, ki je skladno z Načrtom, poteka na vseh treh ravneh. Bog si je tako v Svoji modrosti zadal, da Se bo omejil in da bo tako proces evolucije potekal izključno skozi Njegove izbrane graditelje in pod taktirko – na tem planetu – tistih ljudi, ki so prek stika z dušo in ustvarjalnega služenja preoblikovali svoja življenja ter predstavljajo planetarno Hierarhijo.

[134]

Z doseganjem uravnanosti, bolj ustaljenega po-eno-tenja in procesom dejanske izgradnje antahkarane (mostu, ki povezuje višje z nižjim), služenje, *kot naj bi ga opravljal posameznik*, začne dobivati svojo pravo naravo. Prvi učinek, za katerega poskrbi dotekajoča sila duše, ta osrednji dejavnik, ki pripelje do pravega služenja, je integracija osebnosti in povezovanje vseh treh nižjih vidikov človeka v eno služečo celoto. To je težka in z gledišča študenta Šole Modrosti osnovna stopnja. Človek se začne zavdati svoje moči in zmožnosti, in ker se je zaobljubil služenju, začne divje služiti; ustvarja različne kanale, skozi katere skuša izraziti silo, ki ga žene; tako hitro kot ustvarja, tudi ruši in uničuje. Začasno postane resen problem za druge služilce, s katerimi je povezan, saj ne vidi druge vizije, zgolj svojo; z auro kritičizma, ki ga obdaja, in s samozaverovanim zanosom zavaja »male« in zato morajo izkušenejši učenci nenehno popravljati njegove napake. Na tej stopnji v nekaterih primerih vzplamtijo latentna semena ambicije. Ambicioznost je v bistvu pobuda znotraj osebnosti k

[135] izpopolnjevanju same sebe in na pravem mestu ter ob pravem času vsekakor predstavlja orodje božanskega, vendar pa jo je treba tedaj, ko osebnost postaja orodje duše, izkoreniniti. V drugih primerih služilec pride v stik s širšo in pristnejšo vizijo in potem, ne meneč se za svoje lastne dosežke, v tistem sodelovanju s skupinami vseh pravih služilcev poprime za delo. Svoja osebnostna nagnjenja, svoje ideje in svoje ambicije podredi višjemu dobremu celote in svoj mali jaz izgubi izpred oči. Človeku, ki skuša delovati kot resnični služilec, morda ne moremo dati boljšega nasveta, kot da mu priporočamo, da vsakodnevno, z vsem svojim srcem in umom ter popolno predanostjo, izgovori besede, ki jih najdemo na koncu Ezoteričnega Katekizma, zapisanega v knjigi Iniciacija pri človeku in v sončnem sistemu. Te služilce bi želel opomniti, če bodo ob idejah, zajetih v naslednjih besedah, občutili odpor ali nelagodje, bo morda to jasen znak, da ta življenjski cilj še kako potrebujejo vtisniti v svojo zavest. Zaobljuba glasi:

»Svojo vlogo igram z neomajno odločnostjo, z iskreno aspiracijo; gledam navzgor, pomagam navzdol, ne sanjam, niti ne počivam, trudim se, služim, žanjem, molim; Jaz Sem Križ; Jaz Sem Pot; sledim delu, ki ga opravljam, pnem se čez svoj usmrčeni jaz, ubijam željo in napenjam vse svoje sile, ne meneč se za plačilo. Odpovem se miru; brez počitka in v trpkih bolečinah se izgubim, najdem Sebe ter stopim v mir. K temu se svečano zaobljubljam in kličem svoj Višji Jaz.«

[136] Ko se učimo služiti in krepimo svoj notranji stik, vzporedno prihaja do poglobljanja meditativnega življenja in vse pogostejšega presvetljevanja uma s svetlobo duše. Tako se človeku razkrije Načrt, vendar to ne pomeni, da se služilcu razkrijejo oziroma osvetlijo tisti načrti, ki so povezani z njegovim življenjem ali z njegovim izbranim področjem služenja. Tega se morate jasno zavedati. V takšnem primeru (če se to zgodi) si je služilec s svojo mentalno sposobnostjo morda zgolj uspel izoblikovati opravičilo za svoje lastne ambicije. Dejansko gre pri tem razkritju za služilčevo mentalno spoznanje Božjega Načrta za svet v obdobju njegovega

življenja ter vloge, ki jo lahko igra pri uresničevanju ciljev tistih, ki so odgovorni za izpeljavo Načrta. Tako sprejme, da so njegova prizadevanja le majcen del večje Celote; to zavedanje ga vseskozi spremlja, tudi ko učenec postane Mojster Modrosti. Takrat dobi vpogled v širši Načrt, a kljub temu ne izgubi Svoje ponižnosti in zavedanja o sorazmernosti Svoje vloge.

Če služilčeva vizija ni zamegljena z osebno ambicijo in se njegove aktivnosti ne sprevržejo v divjanje in vihravo gorečnost, njegova integrirana, inteligentna osebnost povsem zadošča za uresničevanje vloge, ki jo mora opraviti v svetu. Naslednji korak, ki ga je treba opraviti v procesu svetovne evolucije, je z vcepljanjem idej zmožna uravnovešenemu in mirnemu umu razkriti le duša sama.

Sila, potem ko steče skozi osebnost in služilcu preda potrebno vizijo ter občutek moči, ki ga usposobi za sodelovanje, doseže čustveno oziroma astralno telo. Tudi tu je, zahvaljujoč stanju služilčevega astralnega telesa in njegovi notranji orientaciji, učinek dvojen. Lahko okrepi slepilo in poglobi iluzijo ter služilca podvrže slepilnim učinkom astralne ravni. Če se to zgodi, se njegov izraz na fizični ravni na primer obarva s slepilom, da je uspel navezati neverjetne osebne stike, v resnici pa se je zgolj dotaknil neke skupinske miselne oblike Velikih. Tako se slepi, da predstavlja izbranega sla ali glasnika Hierarhije, dejansko pa je podlegel slepilu množice glasov, saj se je Glas Tišine izgubil v trušču astralne ravni; podleže zmoti, da je njegova pot edina prava. Pri učiteljih in delavcih povsod po svetu sta takšna vizija in zaslepljenost danes pogosto prisotni, saj številni dejansko stopajo v stik s svojo dušo, s tem pa se v njih prebudi želja po služenju; a še vedno niso presegli ambicioznosti in s svojim izrazom v bistvu uveljavljajo zgolj lastno osebnost, namesto da bi se usmerjali k sodelovanju s Skupino Svetovnih Služilcev. Če pa so se sposobni izogniti slepilu in so zmožni razločevati med Resničnim in neresničnim, potem bo dotekajoča sila poskrbela za to, da bodo njihova življenja prežeta z močno nesebično ljubeznijo in predanostjo Načrtu, predanostjo tistim,

[137]

katerim Načrt služi, in predanostjo Tistim, ki služijo Načrtu. Bodite pozorni na to zaporedje in se po njem ravnajte. Tedaj sebičnost, samopotrjevanje in sebična ambicioznost postanejo stvar preteklosti. Služilec se tako osredotoča zgolj še na potrebo sveta in občuti nezaustavljivo težnjo, da naredi naslednji potreben korak za zadovoljitev te potrebe, kakor jo pač zaznava.

Ko srce in um delujeta skupaj (ta povezava je lahko ali sebična in v službi aktivne osebnosti ali pa jo odlikuje predana nesebičnost in poslušnost vodstvu duše), sila, ki teče skozi služilca, spodbudi aktivnost njegovega eteričnega telesa. Tedaj se fizično telo samodejno odzove, zato je zelo pomembno, da se služilec na astralni ravni zaustavi in tam v sveti in obvladani tišini počaka, preden dovoli sili, da se zlije skozi centre v eteričnem telesu. *Ta osredotočenost v tišini predstavlja eno od skrivnosti duhovnega razvoja.* Ko sila oziroma energija duše – neomadeževana v svoji čistosti ali omadeževana in zlorabljen pri njenem sestopu v fizično manifestacijo – doseže eterično telo, se delo za povprečnega učenca konča. Ko je ta točka dosežena, je rezultat neizbežen. Notranje miselno in čustveno življenje določa, kakšen bo izraz aktivnosti na fizični ravni. Če sila sestopi v čisti obliki, postopoma prebudi aktivnost centrov nad prepono; če sestopi omadeževana z osebnotnimi nagnjenji pa se izrazi zlasti skozi center sončnega pleteža in na plano pridejo vse astralne iluzije, zablode o lastni veličini in slepila egoizma, če na tem mestu besedo »egoizem« uporabim v njenem običajnem, psihološkem smislu. To je zelo očitno pri voditeljih različnih skupin.

[138]

b. Razlike v metodah služenja glede na žarek

Ali ta znanost dokazuje, da se metode služenja pri sedmih žarkovnih tipih ljudi razlikujejo?

Sčasoma se bo to nedvomno potrdilo in odkrilo se bo, da glede na žarek vsak delavec ali služilec svoje služenje izvaja na svojstven